

ผลการวิจัย

เพื่อสะดวกในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางต่าง ๆ ผู้วิจัยได้นำเอาสัญลักษณ์และอักษรย่อทางสถิติมาใช้ดังต่อไปนี้

- \bar{X} หมายถึง คะแนนเฉลี่ย
- S หมายถึง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
- SS หมายถึง ผลบวกของส่วนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง (Sum of Squares)
- MS หมายถึง ส่วนเบี่ยงเบนยกกำลังสองเฉลี่ย (Mean Squares)
- F หมายถึง อัตราส่วนความแปรปรวนของฟิชเชอร์ (Fisher's Variance Ratio)
- df หมายถึง ชั้นแห่งความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)
- R หมายถึง ระยะเวลาสั้นที่สุดที่มีนัยสำคัญ (Shortest Significance Ranges)
- ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญ (Not Significance)
- * หมายถึง มีนัยสำคัญที่ระดับ 10%
- ** หมายถึง มีนัยสำคัญที่ระดับ 5%
- *** หมายถึง มีนัยสำคัญที่ระดับ 1%

ลักษณะของตัวอย่างประชากร

หลังจากที่ได้สัมภาษณ์ตัวอย่างประชากรทั้ง 3 รุ่น เพื่อหาค่านิยมเกี่ยวกับ
ความมีอาวุโส ได้อายุเฉลี่ยดังแสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 อายุเฉลี่ยของตัวอย่างประชากร

อายุ \ รุ่น		1	2	3
ข้าราชการ	\bar{x}	57.05	39.73	24.00
	ช่วงอายุ	54-60	35-45	20-26
นักวิชาการ	\bar{x}	58.50	39.88	21.28
	ช่วงอายุ	55-65	35-45	18-23
นักธุรกิจ	\bar{x}	58.08	39.85	23.68
	ช่วงอายุ	54-65	35-45	22-25
รวม	\bar{x}	57.88	39.82	22.99
	ช่วงอายุ	54-65	35-45	18-24
ทองการ	\bar{x}	60.00	40.00	20.00
	ช่วงอายุ	58-62	38-42	18-22

รุ่นที่ 1 ได้อายุน้อยกว่าที่ทองการ เพราะข้าราชการปลดเกษียณอายุ 60 ปี

ในเรื่องศาสนา ตัวอย่างประชากรส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ โดยเฉพาะ
ข้าราชการทุกคนนับถือศาสนาพุทธ แต่เนื่องจากคนไทยทุกคนมีสิทธิที่จะเลือกยึดถือ
ศาสนาใดก็ได้ตามใจชอบ จึงมีนักวิชาการ 2 คน นักธุรกิจ 13 คน นับถือศาสนา
คาทอลิก และนักธุรกิจอีก 1 คน นับถือศาสนาอิสลาม นอกเหนือจากนั้นนับถือ
ศาสนาพุทธหมดทุกคน

สำหรับการวิจัยนี้มีตัวอย่างประชากรชาย 224 คน และหญิง 136 คน

ผลของการสร้างแบบสัมภาษณ์

การสร้างแบบสัมภาษณ์เพื่อวัดค่านิยมเกี่ยวกับความมีอาวุโสในการวิจัยครั้งนี้
ปรากฏผลดังนี้

การสร้างและรวบรวมข้อความเพื่อใช้ในแบบสัมภาษณ์ตามที่ผู้วิจัยได้กล่าวไว้
ในบทที่ 2 ว่า ข้อความในแบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับความมีอาวุโสครั้งนี้ ผู้ให้สัมภาษณ์จะต้อง
ตอบว่าเห็นด้วย จึงจะนับว่าผู้ให้สัมภาษณ์มีค่านิยมว่าความมีอาวุโสเป็นสิ่งสำคัญ ข้อความ
ที่รวบรวมได้และนำไปให้ผู้ตัดสินทำการตัดสิน มีจำนวน 50 ข้อ ซึ่งมีลักษณะเนื้อเรื่องตาม
เกณฑ์ทั้ง 8 ประการ ที่ได้ตั้งไว้

ความแม่นยำของการวัดค่านิยม (Validity) การหาความแม่นยำของการ
วัดค่านิยมความมีอาวุโสในครั้งนี้ใช้ผู้ตัดสิน จำนวน 11 ท่าน¹ ผู้ตัดสินทั้ง 11 ท่านนี้
เป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านรัฐศาสตร์ 2 ท่าน แพทย์ศาสตร์ 2 ท่าน การวิจัยการศึกษา
2 ท่าน สังคมศาสตร์ 3 ท่าน ปรัชญา 1 ท่าน และนักบริหาร 1 ท่าน นอกจากนี้ผู้
ตัดสิน 9 ท่านหลังที่กล่าวมายังเป็นผู้ที่มีความสนใจเกี่ยวกับการวิจัยในเรื่องค่านิยมความ

¹ อยู่ในภาคผนวกของวิทยานิพนธ์เล่มนี้ .

มีอาวุธอีกด้วย ผลการตัดสินปรากฏว่าผู้ตัดสินตอบเห็นด้วยกับข้อความ 81.46% และ
ตอบไม่เห็นด้วย 18.54% ของข้อความทั้งหมด ดังแสดงในตารางที่ 4 แสดงว่าขอ
ความส่วนใหญ่ที่ผู้วิจัยรวบรวมมาใช้ได้

ตารางที่ 4 จำนวนข้อความที่ผู้ตัดสินเห็นด้วยและไม่เห็นด้วย

ผู้ตัดสินคนที่	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	รวม
1	50	0	50
2	48	2	50
3	34	16	50
4	37	13	50
5	26	24	50
6	46	4	50
7	42	8	50
8	37	13	50
9	36	14	50
10	42	8	50
11	50	0	50
คิดเป็นร้อยละ	81.46	18.54	100

เมื่อวิเคราะห์ค่าตัดสินของผู้ตัดสินเป็นรายข้อว่าข้อใดมีผู้ตัดสินว่าใช้ได้กี่คน
ได้ผลดังแสดงในตารางที่ 5 ดังนี้

ตารางที่ 5 จำนวนข้อความที่ผู้คัดค้านยอมรับว่าใช้ได้

จำนวนผู้คัดค้านที่ยอมรับว่าใช้ได้	จำนวนข้อความ
11	13
10	13
9	3
8	9
7	4
6	8
5	0
4	0
3	0
2	0
1	0
รวม	50

จะเห็นได้ว่าข้อความที่ผู้คัดค้านเห็นควายน้อยที่สุดมีทั้งหมด 8 ข้อ แต่ทั้ง 8 ข้อนี้ยังมีผู้คัดค้านเห็นควยถึง 6 ท่าน ผู้วิจัยเห็นว่าผู้คัดค้านทุกท่านที่เลือกมานี้เป็นผู้ทรงคุณวุฒิที่เชื่อถือได้ ฉะนั้นผู้วิจัยจึงได้นำแบบสัมภาษณ์ทั้ง 50 ข้อ ไปใช้ในการสัมภาษณ์เพื่อวัดค่านิยมเกี่ยวกับความมีอาวุโสของตัวอย่างประชากร โดยไม่ได้ตัดข้อใดข้อหนึ่งทิ้งไป แต่มีข้อที่น่าสนใจเกี่ยวกับผู้คัดค้านบางท่านยืนยันไม่ยอมรับว่ารับลักษณะความมีอาวุโสบางลักษณะเป็นเกณฑ์ในการยอมรับนับถือกัน เช่น ฐานะ อิทธิพล ชาติสกุล เป็นต้น ผู้วิจัยจึงได้ตรวจสอบโดย

วิเคราะห์ค่าตอบทั้งหมดจากการสัมภาษณ์ตัวอย่างประชากร 360 คน มีจำนวนผู้เห็น
 คว้าที่แสดงว่ายอมรับค่านิยมเกี่ยวกับความมีอาวุโสในเกณฑ์ 8 ประการ ดังแสดงใน
 ตารางที่ 6

ตารางที่ 6 จำนวนผู้เห็นคว้ากับความมีอาวุโสทั้ง 8 ประการ

ความมีอาวุโส	จำนวนผู้เห็นคว้า	ร้อยละ
วัย	297	82.50
ประสบการณ์	182	50.56
ตำแหน่งหน้าที่	181	50.28
คุณวุฒิ	125	34.72
อุปการคุณ	85	23.61
ชาติสกุล	23	6.39
อิทธิพล	15	4.17
ฐานะ	3	0.85

ข้อมูลในตารางที่ 6 แสดงว่ามีผู้ยอมรับนับถือความมีอาวุโสในแง่ของวัย ประสบ
 การณ์ และตำแหน่งหน้าที่มากกว่าครึ่ง ส่วนคุณวุฒิ อุปการคุณ ชาติสกุล อิทธิพล และฐานะ
 มีผู้ยอมรับนับถือกันไม่ถึงครึ่งในแง่ทั้งห้าหลังนี้เลย ผู้วิจัยจึงได้คำนวณหาความแมนตรงของขอ
 ความในแบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับลักษณะทั้ง 5 นี้ต่อไป

จากการทดลองทำการศึกษา นำให้ผู้ตัดสินข้อความในแบบสัมภาษณ์ ผู้วิจัยได้
 คำนวณค่าสัมประสิทธิ์แห่งความแมนตรงของแบบสัมภาษณ์ในแต่ละลักษณะ โดยใช้คะแนน

รวมเป็นเกณฑ์ ใช้สูตรการหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างส่วนย่อยกับส่วนรวม¹
(Part Whole Correlation) ปรากฏว่า ค่าสัมประสิทธิ์แห่งความแปรปรวนตรง
ดังแสดงในตารางที่ 7

ตารางที่ 7 ค่าสัมประสิทธิ์แห่งความแปรปรวนตรงของควมมีอาวุธ

ควมมีอาวุธโดย	ค่าสัมประสิทธิ์แห่งความแปรปรวนตรง
ฐานะ	0.49**
อิทธิพล	0.52**
ชาติสกุล	0.56**
อุปการคุณ	0.66***
คุณวุฒิ	0.58***

จากตารางที่ 7 จะเห็นได้ว่าค่าสัมประสิทธิ์แห่งความแปรปรวนตรงของแบบสัมภาณ
ในค่านฐานะ อิทธิพล และ ชาติสกุล มีนัยสำคัญที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 อุปการคุณ
และคุณวุฒิมีนัยสำคัญที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01

แสดงว่า ควมมีอาวุธโดยฐานะ อิทธิพล ชาติสกุล อุปการคุณ และ คุณวุฒิ มี
ความสัมพันธ์กันกับเกณฑ์คะแนนรวม หมายความว่า ฐานะ อิทธิพล ชาติสกุล อุปการคุณ
และ คุณวุฒิ มีตัวประกอบเหมือนกับข้อความในเรื่องที่เกี่ยวกับวัย ตำแหน่งหน้าที่ และ
ประสบการณ์ ซึ่งยอมรับว่าเป็นลักษณะควมมีอาวุธ จึงใช้เป็นเกณฑ์ของควมมีอาวุธได้

¹Guilford, loc.cit.

ความเที่ยงตรงของแบบสัมภาษณ์ จากการทดสอบความเที่ยงตรงของแบบสัมภาษณ์ที่ค่านิยมความมีอาวุโสทั้ง 50 ข้อ ด้วยสูตรของเพียร์สัน¹ ปรากฏว่าได้ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงตรงภายนอก (External Reliability) เท่ากับ 0.86 ซึ่งนับว่าเป็นค่าที่สูงพอเพียง

สรุปได้ว่า แบบสัมภาษณ์ที่สร้างขึ้นซึ่งมีจำนวน 50 ข้อ นั้น ทุกข้อมีผู้ตัดสินไม่ต่ำกว่า 6 ท่าน ยอมรับว่าใช้ได้ สำหรับลักษณะความมีอาวุโสที่สงสัยยังมีค่าสัมประสิทธิ์แห่งความแม่นยำอย่างต่ำที่สุด 0.49 ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 แสดงว่าความมีอาวุโสทั้ง 8 ประการ คือตำแหน่งหน้าที่ ชาติสกุล ประสบการณ์ อิทธิพล คุณวุฒิ ฐานะ และอุปการคุณ ใช้ได้หมดทุกประการ ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงตรงเท่ากับ 0.86 จึงนับว่าเป็นแบบสัมภาษณ์ที่วัดค่านิยมเกี่ยวกับความมีอาวุโสที่เพียงพอสำหรับการวิจัยครั้งนี้

ผลของการหาแนวโน้มของค่านิยมความมีอาวุโส

จากคะแนนค่านิยมความมีอาวุโสของกลุ่มตัวอย่างประชากร² เมื่อได้คะแนนเฉลี่ย หาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวอย่างประชากรกลุ่มต่าง ๆ และได้ใช้วิธีวิเคราะห์ความแปรปรวน³ (Analysis of Variance แบบ 3 x 3 Factorial Design) ปรากฏผลดังแสดงไว้ในตารางที่ 8 และ 9

¹Yamane, loc.cit.

²ดูในภาคผนวกของวิทยานิพนธ์เล่มนี้.

³Ibid.

ตารางที่ 8 คะแนนเฉลี่ยจำแนกตามรุ่นและอาชีพ

อาชีพ \ รุ่น		1	2	3	รวม
	ข้าราชการ	\bar{x}	36.58	32.45	34.40
	s	6.00	5.29	6.12	5.80
นักวิชาการ	\bar{x}	33.08	32.73	30.08	31.96
	s	5.64	7.06	7.00	6.57
นักธุรกิจ	\bar{x}	36.38	35.03	31.65	34.35
	s	5.72	6.57	6.63	6.31
รวม	\bar{x}	35.34	33.40	32.04	33.59
	s	5.79	6.31	6.58	6.23

ตารางที่ 9 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนและอัตราส่วนเอฟ (F Ratio) ของคะแนนความมีอาวุธของกลุ่มตัวอย่างประชากร

แหล่งของความแปรปรวน	d.f.	S.S.	M.S.	F
ระหว่างรุ่น (Columns)	2	660.21	330.10	8.23***
ระหว่างอาชีพ (Rows)	2	482.77	241.39	6.02***
ระหว่างกลุ่ม (Among Cells)	8	1512.54	189.07	4.71***
ปฏิกริยารวมกัน (Interaction)	4	369.56	92.39	2.30 ^{ns}
ภายในกลุ่ม (Within Cells)	351	14078.25	40.11	
รวม (Total)	359	15590.79		

ผลของการวิเคราะห์ในตารางที่ 9 ปรากฏว่า คะแนนความมีอาวุธระหว่างรุ่นและระหว่างอาชีพ มีความแตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ $.01$ ผู้วิจัยจึงทำการทดสอบต่อไปด้วยวิธีของคินแดน (Duncan's New Multiple Range Test) ที่ละจุด ได้ข้อค้นพบดังแสดงในตารางที่ 10 และ 11

ตารางที่ 10 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างทั้งสามรุ่น
ด้วยวิธีของคันทแคน

รุ่น	คะแนนเฉลี่ย	รุ่น 20 ปี	รุ่น 40 ปี	รุ่น 60 ปี	R(5%)
		32.04	33.40	35.34	
รุ่น 20 ปี	32.04		1.36*	3.30**	1.6866
รุ่น 40 ปี	33.40			1.94**	1.6022

จากตารางที่ 10 จะเห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างประชากรรุ่นอายุ 60 ปี มีค่านิยมความมีอาวุโสมากกว่ารุ่นอายุ 40 ปี และ 20 ปี อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 และ รุ่นอายุ 40 ปี มีค่านิยมความมีอาวุโสมากกว่ารุ่นอายุ 20 ปี อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความมีนัยสำคัญ .10 จึงสรุปได้ว่าค่านิยมเกี่ยวกับความมีอาวุโสของกลุ่มตัวอย่างประชากรทั้งสามรุ่นมีแนวโน้มต่ำลงอย่างมีนัยสำคัญ

ตารางที่ 11 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างทั้งสามอาชีพ
ด้วยวิธีของคันแดน

อาชีพ	นักวิชาการ	นักธุรกิจ	ข้าราชการ	R(5 %)
คะแนนเฉลี่ย	31.96	34.35	34.48	
นักวิชาการ	31.96	2.39**	2.52**	1.6866
นักธุรกิจ	34.35		0.13 ^{ns}	1.6022

จากตารางที่ 11 จะเห็นได้ว่านักธุรกิจกับนักวิชาการ และข้าราชการกับนักวิชาการ มีค่านิยมความมีอาวุโสแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ และคะแนนเฉลี่ยของนักธุรกิจสูงกว่านักวิชาการ และข้าราชการสูงกว่านักวิชาการ อย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 ส่วนข้าราชการและนักธุรกิจ มีคะแนนเฉลี่ยไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 นั่นคือ ข้าราชการและนักธุรกิจเห็นความสำคัญในเรื่องความมีอาวุโสมากกว่านักวิชาการ ส่วนข้าราชการและนักธุรกิจเห็นความสำคัญในเรื่องความมีอาวุโสไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

หลังจากที่ได้วิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of Variance) แล้วปรากฏว่า ไม่มีปฏิกริยารวม (Interaction) ระหว่างรุ่นและอาชีพ แต่อัตราส่วนเอเฟระหว่างกลุ่ม (Among Cells) มีนัยสำคัญที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01 ผู้วิจัยจึงได้นำคะแนนเฉลี่ยของค่านิยมความมีอาวุโสของข้าราชการ นักวิชาการ และ นักธุรกิจ ทั้ง 3 รุ่น มาทดสอบความแตกต่างด้วยการทดสอบค่าที่¹ (t - Test) ดังต่อไปนี้

¹Wilfrid J. Dixon, Introduction to Statistical Analysis (New York : McGraw-Hill Book Company, 1969), p.114.

ตารางที่ 12 แสดงการทดสอบค่าที (t - Test) ของกลุ่มตัวอย่างข้าราชการ

รุ่น	คะแนนเฉลี่ย	รุ่น 60 ปี	รุ่น 40 ปี	รุ่น 20 ปี
		36.58	32.45	34.40
รุ่น 60 ปี	36.58		3.27**	1.61 ^{ns}
รุ่น 40 ปี	32.45			1.52 ^{ns}

จากตารางที่ 12 จะเห็นได้ว่า ข้าราชการรุ่นอายุ 60 ปี มีค่านิยมความมี
 อารุโสมากกว่าข้าราชการรุ่นอายุ 40 ปี อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05
 ส่วนข้าราชการรุ่นอายุ 60 ปี กับ 20 ปี และรุ่นอายุ 40 ปี กับ 20 ปี มีค่านิยมความ
 มีอารุโสมิแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05

ตารางที่ 13 แสดงการทดสอบค่าที (t-Test) ของกลุ่มตัวอย่าง
นักวิชาการ

รุ่น	คะแนนเฉลี่ย	รุ่น 60 ปี	รุ่น 40 ปี	รุ่น 20 ปี
รุ่น 60 ปี	33.08	33.08	0.25 ^{ns}	2.11 ^{**}
รุ่น 40 ปี	32.73			1.69 ^{***}

จากตารางที่ 13 จะเห็นว่านักวิชาการรุ่นอายุ 60 ปี มีค่านิยมความมี
อาวุโสมากกว่านักวิชาการรุ่น 20 ปี ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 และนักวิชาการ
รุ่นอายุ 40 ปี มีค่านิยมความมีอาวุโสมากกว่านักวิชาการรุ่น 20 ปี ที่ระดับความ
มีนัยสำคัญ .10 และ ค่านิยมเกี่ยวกับความมีอาวุโสของนักวิชาการรุ่นอายุ 60 ปี
และ 40 ปี ไม่แตกต่างกัน

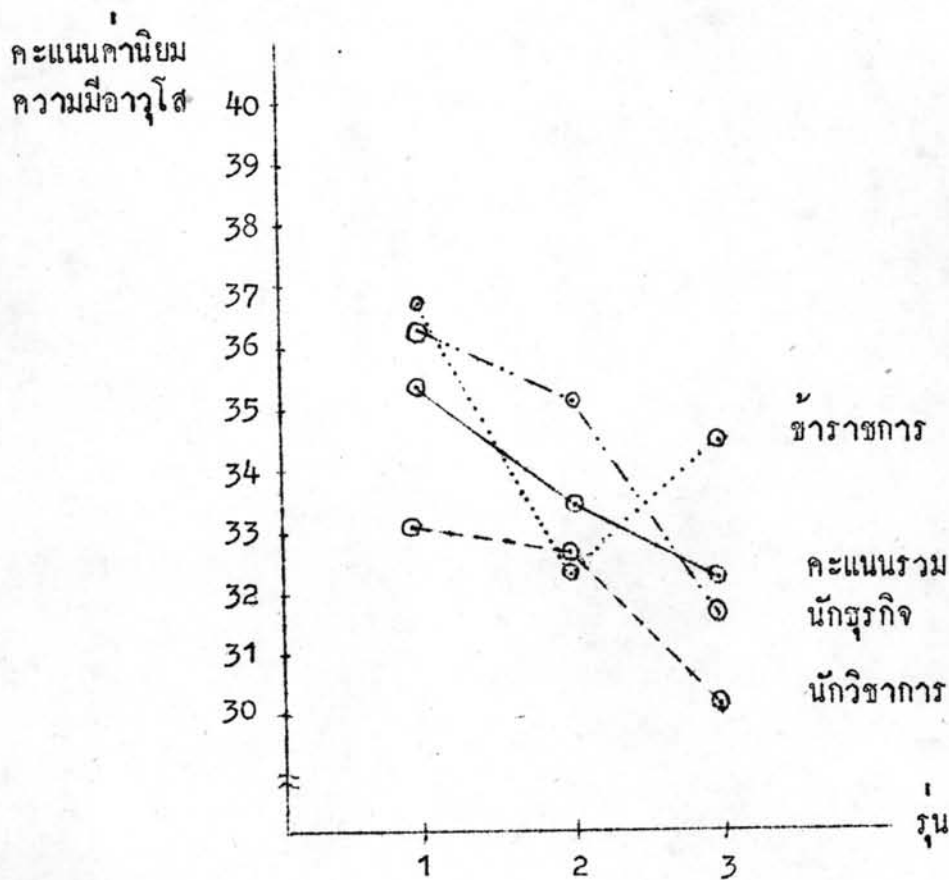
ตารางที่ 14 แสดงการทดสอบค่าที (t-Test) ของกลุ่มตัวอย่าง
นักธุรกิจ

รุ่น	คะแนนเฉลี่ย	รุ่น 60 ปี	รุ่น 40 ปี	รุ่น 20 ปี
รุ่น 60 ปี	36.38		0.98 ^{ns}	3.42 ^{**}
รุ่น 40 ปี	35.01			2.29 ^{**}

จากตารางที่ 14 จะเห็นว่านักธุรกิจรุ่นอายุ 60 ปี และรุ่นอายุ 40 ปี มีค่านิยมเกี่ยวกับความมีอาวุโสมากกว่านักธุรกิจรุ่นอายุ 20 ปี ที่ระดับความมีนัยสำคัญ $\cdot 05$ และค่านิยมเกี่ยวกับความมีอาวุโสของนักธุรกิจรุ่นอายุ 60 ปี และ 40 ปี ไม่แตกต่างกัน

จากคะแนนเฉลี่ยจำแนกตามรุ่นและอาชีพ สามารถแสดงให้เห็นแนวโน้มค่านิยมความมีอาวุโสได้ดังภาพที่ 5

ภาพที่ 5 แสดงแนวโน้มค่านิยมความมีอาวุโสจากตัวอย่างประชากร 3 อาชีพ

จากภาพที่ 5 จะเห็นว่าแนวโน้มค่านิยมความมีอาวุโส โดยส่วนรวมแล้ว ลดต่ำลง นักวิชาการ และ นักธุรกิจ ก็เช่นเดียวกัน มีแนวโน้มค่านิยมความมีอาวุโส ลดต่ำลง ส่วนค่านิยมความมีอาวุโสของข้าราชการ ไม่สามารถสรุปได้ว่ามีแนวโน้ม เป็นเช่นไร เพราะรุ่น 60 ปี มีค่านิยมมากกว่ารุ่น 40 ปี แต่รุ่น 40 ปี กลับมีค่านิยม น้อยกว่ารุ่น 20 ปี น่าสังเกตว่าข้าราชการรุ่น 40 ปี มีค่านิยมความมีอาวุโส น้อยมาก น้อยกว่านักวิชาการและนักธุรกิจในรุ่นเดียวกัน

ระดับค่านิยมความมีอาวุโส

ความมุ่งหมายชั้นรองในข้อที่ 2 นั้น เป็นการหาระดับค่านิยมความมีอาวุโส เมื่อพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างประชากรทั้งหมดที่ใช้ ดังปรากฏในตารางที่ 15

ตารางที่ 15 คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างประชากรทั้งหมด

อาชีพ	คะแนน	ร้อยละ
ข้าราชการ	34.48	68.96
นักวิชาการ	31.96	63.92
นักธุรกิจ	34.35	68.70
รวม	33.59	67.15

ปรากฏว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างประชากรทั้งหมดได้ 33.59 คะแนน จากคะแนนเต็ม 50 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 6.58 ซึ่งหาความคลาดเคลื่อนมาตรฐานได้ 0.35 เพราะฉะนั้นที่ระดับความเชื่อมั่น .95 ขอบเขตของคะแนนเฉลี่ยของประชากรจึงควรมีค่าอยู่ระหว่าง 32.90 คะแนน และ 34.28 คะแนน จากคะแนนเต็ม 50 คะแนน คิดเป็นร้อยละจะอยู่ระหว่างร้อยละ 65.80 ถึงร้อยละ 68.56 ซึ่งไม่สูงนัก และสามารถแสดงให้เห็นการกระจายของคะแนนค่านิยมความมีอาวุโสของตัวอย่างประชากรได้ดังภาพที่ 6

ภาพที่ 6 แสดงการกระจายของคะแนนค่านิยมความมีอาวุโสของตัวอย่าง
ประชากร

